

af et Lovforslag, som skulde give Thinget et fuldstændigt Begreb om Lønningsforholdene for de offentlige Embedsmænd; jeg skulde ønske, at der ved den Leilighed maatte blive fremlagt en Liste over de endnu i Tjeneste værende Embedsmænd, hvorpaa for hver især vare opførte alle de forskjellige Indtægter, som de have fra forskjellige offentlige Indretninger og andre Steder. Jeg troer, at en saadan Liste vil fremfor noget Andet sætte Thinget istand til at erkjende, med hvor megen Ret den ærede Finantsminister har sagt, at vore administrative Forhold endnu vare yderst forviklede, ligesom ogsaa, at det vil have lange Udsigter, inden vi vilde kunne rette paa dem, thi jeg er overbevist om, at en stor Deel af Banffelighederne netop ligger i personlige Forhold, hvis Magt jeg vel erkjender, men som vi dog maae søge at kunne modarbejde. Vi maae vel erindre, at man jævnligt har sagt — og at det i visse Maader ligger paa Bunden af vor hele nuværende finantsielle Stillings —, at Statskassen var som Statens pulserende Hjerte, hvorigjennem en Mængde af de cirkulerende Midler gik ind og ud igjen til en Fordeling, og derfor har man sagt, at det er meget lidet skadeligt, om ogsaa Afgifterne ere høje, thi de gaae jo ud igjen og tjene til at give Spredeliv i hele Staten. Hvormeget sandt der nu end kan være i dette, saa troer jeg dog ikke, at den Maade, hvorpaa man her har anvendt dette pulserende Hjerte, i enhver Henseende er den gunstigste, jeg troer, at man ikke maa gjøre denne Betragtningmaade altsfor absolut gjældende. Jeg troer ganske rigtigt, som den ærede Finantsminister har sagt, at vi maae rette vor Opmærksomhed paa at være istand til at komme bort fra denne almindelige Pulseermaskine og see at komme over til et System af Selvbestyrelse; jeg troer, at, skulle vi nogenstunde komme til at overvinde de Banffeligheder, som den ærede Finantsminister selv har antydet, saavel med Hensyn til de forviklede Bestyrelsesgrene, som med Hensyn til de Byrder, Pensionssvæsenet medfører, saa maae vi komme til det ad den Vej, at vi itide indskrænke Udgangen til at betragte disse Stillinger som Livsstillinger, som Forsørgelse. Jeg troer, at der for

Dieblisset findes en saa stor Mængde Mænd i Landet, som saa at sige udelukkende have rettet deres Opmærksomhed paa denne Livsbane, at det paa længere Tid vil være vanskeligt væsentligt at forandre Noget heri, men jeg troer ogsaa, at vi itide maae være betænkte paa at standse denne saameget paastrængende Mæsse af Folk, som maae søge Forsørgelse paa den Bane, jeg her har omtalt, at, siger jeg, denne Vej maa indskrænkes, og jeg vilde derfor spørge navnlig den ærede Underviisningsminister, om han har været betænkt paa at give Uiverstet en saadan Indretning, at det for Fremtiden mere tjener til at sprede Oplysningen i alle de forskjellige Folkelasser, end til at tjene en Mængde Candidater, som, engang henviste til en Klasse af Livsstillinger, som vi gaae løs paa at indskrænke, vilde blive og med Grund blive misfornøiede, fordi de komme til at savne den Forsørgelse, som man jo ved deres Udgangspunkt fra Skoleaarene saa at sige har tilfagt dem (Hør!). Det var omtrent disse Bemærkninger, jeg vilde gjøre som mere almindelige, og jeg vil nu henvende min Opmærksomhed paa de særlige Ministerier. Den ærede Finantsminister har sagt om Udenrigsministeriet, at det er Ojenstand for almindelig Kritik, men han har tillige bemærket, at for nærværende Dieblis skulde man vel vogte sig for at gribe hæmmende ind deri; jeg giver ham i denne Henseende fuldkommen Ret for det nærværende Dieblis, men jeg haaber ogsaa, at han for det kommende Dieblis vil give mig Ret i, at der er ingen Deel af vor hele Statsstyrelse, som vi saa fuldstændigt kunne og med Rolighed bør omorganisere, naar fredelige Forhold indtræde. Vi maae aldrig glemme, at Danmark lidt efter lidt er blevet lille, fordi det har givet sig ud for at være altsfor stort (Ja!), og der er ingen Henseende, hvor dette mere viser sig, end netop med Hensyn til den overvattede Repræsentation, som vi søge at vedligeholde i Udlandet; vi gjælde ikke en Tomme mere derfor, men det koster os betydelige Midler, som vi kunne anvende langt bedre — men jeg vender endnu engang tilbage til mit Udgangspunkt, at jeg giver den ærede Finantsminister fuldkommen Ret i, at Dieblisset dertil ikke er kommet endnu. Hvad Indenrigsmini-